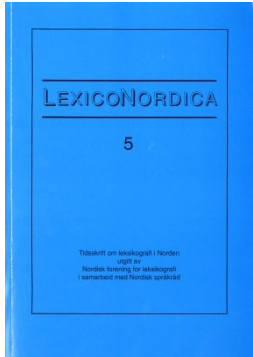

LexicoNordica

Forfatter:	Henning Bergenholtz	
Omtalt værk:	Franz Schneider. 1998. <i>Studien zur kontextuellen Fachlexikographie. Das deutsch-französische Wörterbuch der Rechnungslegung</i> . Tübingen: Niemeyer.	
Kilde:	LexicoNordica 5, 1998, s. 285-286	
URL:	http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/lexn/issue/archive	

© LexicoNordica og forfatterne

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre LexicoNordica (1-16) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.

Henning Bergenholtz

Franz Schneider: *Studien zur kontextuellen Fachlexikographie. Das deutsch-französische Wörterbuch der Rechnungslegung*. Tübingen: Niemeyer 1998. (DM 172)

Bogens hovedtitel fører næsten automatisk til et spørgsmål, som læseren må stille sig, før der tages hul på de i alt 357 sider: Når der findes en kontekstuel fagleksikografi, må der vel også findes en ikke-tekstuel fagleksikografi, som forf. på en eller anden måde relaterer sig til, sandsynligvis tager afstand fra. Men hvad er ikke-tekstuel leksikografi?

Det ved læseren stadig ikke efter endt lektur, men han kan gætte på, at det fx kunne være den primitive bilingvale fagordbog, der ud over lemma og ækvivalent ikke har andre angivelser. Et indirekte svar på det stillede spørgsmål gives ud fra de krav til en kontekstuel fagleksikografi, som forf. opstiller. En ikke-tekstuel fagleksikografi må således være en leksikografi, som udføres af faglige lægfolk, som ganske vist kan være almensproglige, men ikke fagsproglige eksperter. Der er den fagleksikografi, som ikke bygger på en fagsystematisk tilgang til hver enkelt problemstilling lige fra sammensætning af korpus, lemmasektion, definitioner og ækvivalentangivelser. Alt det gør forf. Det er en overbevisende og også nødvendig indgangsvinkel for fagleksikografien. Det er det også for terminografien, hvis resultater og overvejelser ligeledes inddrages i det lærde værk. Som sådan kan værket varmt anbefales. Der gives relevante henvisninger til og diskussioner af den største del af den relevante almensproglige og fagsproglige leksikografiske litteratur (dog kun indtil 1995). Fordelagtig for en hurtig tilgang til den omfattende vidensgengivelse er det udførlige terminologiske indeks, som ellers savnes i mange metaleksikografiske monografier.

Denne vidensfundgrube, som er kendetegnende for en stor del af tyske habilitationsarbejder, er dog lidt forstyrrende under læsningen af selve teksten, idet de mange citater og henvisninger nogle gange gør det lidt besværligt af følge grundargumentationen. Hertil kommer, at forf. tilsyneladende – som ved så mange andre humanistiske monografier – selv har forberedt dette manuskriptet, så forlaget kun behøver at fungere som kopieringsanstalt og distributionsorgan. Resultatet er ofte som i dette værk, at receptionen forstyrres i betydelig grad af et utal af

velmente skrifttyper, fontstørrelser forsynet med understregninger i kursiv eller fed skrift, ofte endda både i kombination.

Vigtigere end disse formelle indvendinger er en fremhævnin g af værkets kvaliteter. Det gælder fx for den korte indledning om grundtrækkene i en regnskabsmæssig fagsystematik og de derpå følgende overvejelser om ordbogstyper og -brugere. Specielt sidstnævnte kapitel kan anbefales til alle leksikografer, forf. burde måske overveje at offentliggøre denne del separat, særligt hvis den blev forbundet med en relaterin g til Wiegand (1998), det indtil nu mest grundlæggende bidrag til ordbogsbrugerforskningen. Det gælder også for de korte fremstillinger af korpussammensætning, lemmasektion, lemmatisering og lemmarelationer, men i særlig grad for arbejdets to hovedafsnit om kollokationer (s. 103–201) og ækvivalenter (s. 202–321).

Da bogen først er fremkommet til anmeldelse kort før yderste frist for indlevering af manuskripter til dette nummer, kan en mere udførlig diskussion ikke bringes her. Bogen må – trods den noget tunge fremstilling – være et absolut must for alle fagleksikografer, der beskæftiger sig med økonomisk fagsprog. Men også andre fagleksikografer hhv. terminografer bør mærke sig denne titel.

Til de almensproglige leksikografer kan der afslutningsvis siges, at også de efterhånden kan begynde at tage meta-fagleksikografiske fremstillinger alvorligt. Indtil nu har disse mest lært af den almensproglige metaleksikografi, efterhånden vil fagleksikografien kunne begynde at betale gælden tilbage. Dette forudsætter dog, at almensproglige leksikografer ikke principielt anser fagleksikografiske bidrag for at være irrelevant for deres teoridannelse.

Litteratur:

Wiegand, Herbert Ernst 1998: *Wörterbuchforschung. Untersuchungen zur Wörterbuchbenutzung, zur Theorie, Geschichte, Kritik und Automatisierung der Lexikographie. 1. Teilband*. Berlin/New York: de Gruyter.